

Aku Ijik Kélingan

Buku nomer loro

Aku Ijik Kélingan

Buku nomer loro

Jeugdbelevissen verteld in het Surinaams Javaans

Instituut voor Taalwetenschap

Paramaribo, Suriname

Illustraties: Sendy Karijodikromo

**Samenstelling, Nederlandse vertaling, vormgeving
en druk: Instituut voor Taalwetenschap**

**Serie leesboekjes in het Surinaams Javaans
Instituut voor Taalwetenschap (SIL)
Postbus 1919 (Andirastraat no. 54)
Paramaribo-Zuid, Suriname**

**© 1992 Instituut voor Taalwetenschap (SIL)
Alle rechten voorbehouden
D
Printed in Suriname**

WENGI SING MEDENI

Aku mbiyèn manggon nang pernangsi, ngabrah laut. Aku kélingan, dongé umurku ijik kira-kira telulas taun, aku ngalami sakwijiné wengi sing medèni.

Urip nang kebonan karo nang setad kuwi séjé mbanget. Nang kebonan okèh alasé lan okèh goté. Iku nggon-nggonané sakwarnané kéwan.

Awaké déwé ajeg diélingké karo wong tuwa, supaya pada ati-ati karo kéwan-kéwan sing nyamari kuwi, kaya déné ula. Kéwan-kéwan kaya ngono kuwi kudu dipatèni.

Nang sekolahan awaké déwé diwulangi, nèk mbiyèn-mbiyèné kuwi, ula sing maraké manungsa nggawé dosa, mulané terus dadi mungsuhé manungsa. Dadiné nèk aku weruh ula kudu tak patèni.

Ing sakwijiné dina, dongé aku vakansi nang setad, aku weruh ula ireng-putih nang lataré mamangu. Ula mau terus tak patèni.

Anaké siwaku sing weruh aku matèni ulané terus ngomong: “Edan kowé!”

Aku semaur: “Apa kowé ora weruh nèk ula. Ula iki nyamari, mulané kudu dipatèni.”

Dèkné terus ngomong: “Aku tau ngerti wong matèni ula kaya ngono kuwi. Kowé ngerti wongé kenèng apa?”

“Wongé terus kenèng apa?”

“Wongé mati. Awas kowé, awas nèk kowé mati kaya wongé.”

Botyahé sing ngomong kaya tenan-tenana, aku malih wedi tenan.

Aku terus takon: “Sakbaré wongé matèni ulané terus let pirang dina wongé mati?”

“Mbenginé waé wongé mati.”

Aku wedi lan bingung saiki, jalaran aku wedi mati.

Aku mikir: “Nèk aku mati, aku ora bakal ditampa Gusti Allah. Aku nglakoni barang okèh sing ora apik.”

Mbenginé kuwi aku ora bisa turu. Aku jan wedi tenan, nèk krungu swara apa waé atiku deg-degan. Wediku, mbok menawa ènèng ula liyané teka arep nyokot aku.

Swarané jam gantung tik-tok-tik-tok maraké aku tambah wedi.

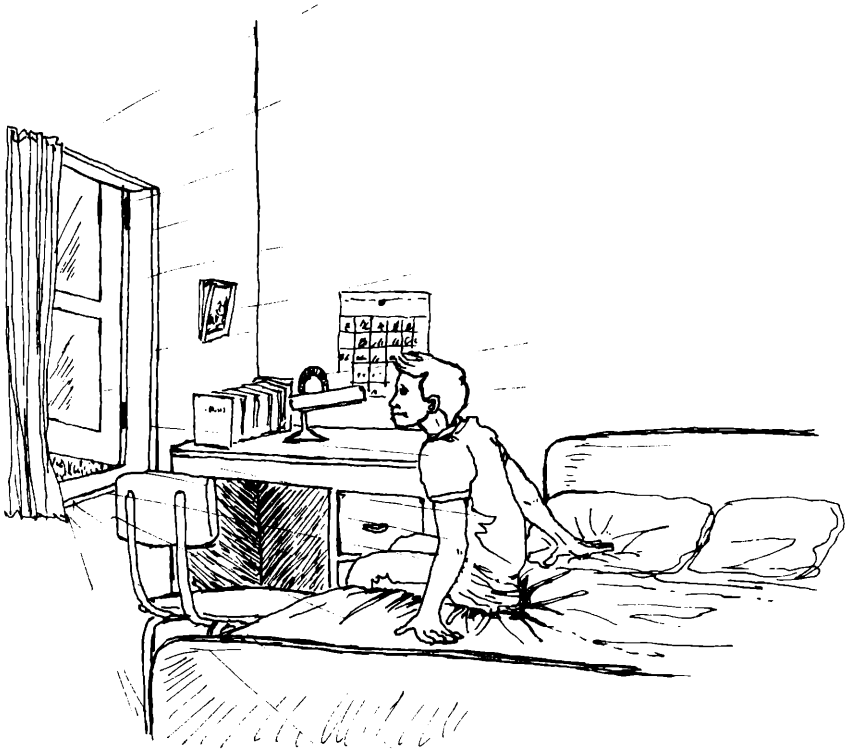
Bola-bali aku ndeloké jam, aku kepéngin ngerti wis jam pira. Wengi kuwi sawangané kok suwi tenan.

Aku mikirké barang ala pirang-pirang sing wis tak lakoni ing uripku.

Aku nggawé janji marang aku déwé nèk aku ora bakal nglakoni urip ala kaya mauné menèh. Sewengi aku blas ora bisa turu.

Kadung aku weruh nèk wis molai padang bungahku éram-éram.

H. Ralim

PAIMIN MELU BALAPAN MBLAYU

Aku ijik kélingan, mbiyèn, dongé ènèng kèrmis seminggu suwéné nang Tamanredjo. Jaréné ènèng balapan mblayu mbarang.

Kadung aku krungu kuwi, aku kepéngin mèlu ngleboni.

Aku mara nang nggoné wong-wongané sing ngurus balapan mblayu kuwi, arep nèken jenengku.

Enèng botyah okèh sing kepéngin mèlu balapan iku. Tak kira ènèng slawé. Balapané iku bakalé ing dina minggu ésuk jam sewelas.

Mlebu-metu sing tak pikir ya namung balapané waé.

Sakdurungé balapané molai, aku samben soré mblayu, tata-tata supaya bisa kuwat.

Nanging snajan aku temen mblayu samben soré, aku meksa durung lega. Nèk sing mblayu jam sewelas awan, aku embu-embuan kuwat. Awit jam sewelas iku wayahé panas.

Aku kok terus nduwé pikiran: “Enaké aku nang nggoné mbah tuwa waé! Menawa wongé bisa ngréwangi aku.”

Soré-soré aku terus mara nang nggoné wongé.

Aku nembung: “Mbah, apa kowé bisa ngekèki tyekelan, supaya aku bisa menangké balapan mblayu?”

Mbahé saguh ngréwangi, terus takon aku: “Sing arep balapan dina apa Lik?”

Aku semaur: “Dina minggu Mbah!”

Mbahé terus ngomong: “Ing dina minggu ésuk iku kowé kudu tangi jam pitu. Nèk kowé wis adus lan wis sarapan terus mbréné nang nggonku menèh ya?”

“Nggih mbah!”

Dinané balapan suwi-suwi selot tyedeg. Malem mingguné aku ora bisa turu, awit aku kudu tangi ésuk lan aku wedi nèk krinan.

Mingguné ésuk, durung ènèng jam pitu, aku wis tangi. Aku adus terus sarapan lan budal nang nggoné Mbahé.

Nang kono ndarakku arep dikèki tyekelan, nanging aku malah lèrèn dijopah-japu ndisik. Aku ora ngrèwès wongé blas. Aku namung mikir balapané waé. Kadung wongé wis bar lih njopah-njapu, aku terus dikongkon ngombé banyu kembang.

Mbahé ngomong: “Nèk kowé budal aja ndisiki ya! Ngentèni nèk wis tekan jamé. Kowé aja ngomong karo sapa-sapa. Meneng waé, dunung!”

Aku semaur: “Nggih mbah.”

Aku mulih menèh salin katok anyar lan nganggo sepatu anyar. Bar salin aku terus budal. Nanging aku wis lali tembungé mbahé. Sakjané aku budalé ora éntuk ndisiki. Nanging aku wis ora bisa ngentèni, wis budal waé.

Aku budal bareng karo kantya-kantya. Saloké mèlu balapané mbarang.

Ijik mlaku nang dalan tyangkemku wis ora bisa meneng.

Aku ngomong: “Tyah, aku mau nang nggoné wong tuwa ta. Aku dijopah-japu karo wongé, diombèni banyu kembang. Aku ngerti nèk aku bakal menang balapan iki.”

Kantya takon: “Apa ya!”

Aku semaur: “Ya. Aku ora ngapus. Tenan! Nèk aku mengko menang, kowé kabèh tak traktir ya!”

Kantya kabèh ayem.

Saiki awaké déwé tekan nggoné. Wis ènèng wong pirang-pirang sing arep ndelok; botyah-botyah sing pada mèlu ngleboni balapané ya wis pada teka mbarang.

Ora let suwi jenengé sing pada mèlu mblayu dityeluki.

Awaké déwé diomongi sing mblayu nang endi bakalé.

Adohé ènèng patang kilomèter.

Awaké déwé dikongkon tata-tata nang dalan karo ngentèni swarané bedilé.

Aku ya wis tata-tata, sikilku wis keduten kudu mblayu. Aku ndelok jamku wis arep jam sewelas.

Persis jam sewelas bedilé muni . . . mak dworrrr! Wah . . . lah nang kono pada gemrudug sing mblayu.

Ènèng sekaut numpak motorfiets nang ngarep, lah kantya-kantya ngetutké nang mburiné awaké déwé karo sepédah.

Wongé jan okèh tenan, dalané mèh waé ora kamot.

Wis mblayu éntuk sak kilomèter aku ijik kuwat. Tekan rong kilomèter tyah-tyahané sing nang mburiku wis pada sèngklèh, awit srengéngéné pwanas tenan.

Aku saiki mblayu terus sampèk éntuk telung kilomèter. Jawané arep nututi tyah-tyahané sing nang ngarep, nanging kok angèlé mbanget.

Karo mblayu aku mikir: “Ombèné mbahé mesti bakal ngréwangi aku!”

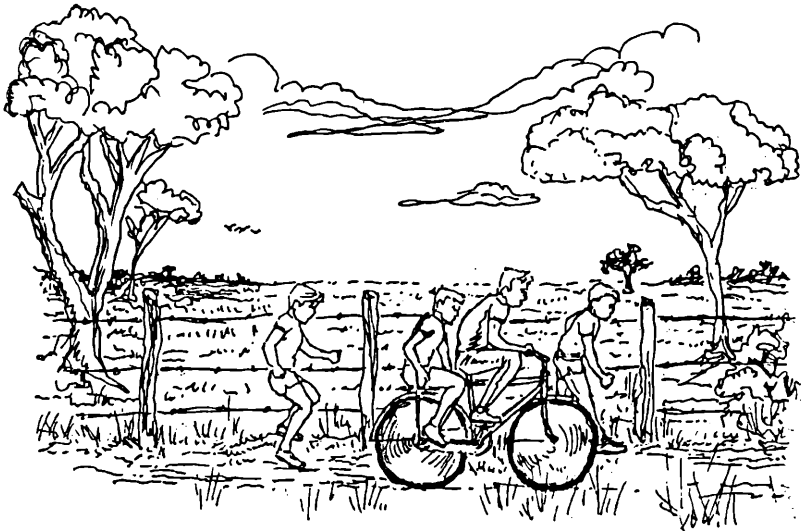
Nanging aku malah krasa kesel, sikilku kok abot, ndasku kok malih mumet, awaké terus krasa lemes. Kepéngin neruské kok ora kuwat.

Aku mikir: “Tenimbang mengko semaput, tak njaluk bontyèng kanyaku waé sing numpak sepèdah.”

Kanyaku ngomong: “Diteruské ta! Namung garèk sak kilomèter kok arep lèrèn!”

Aku semaur: “Wis ta aja ngomong-ngomong, digenjot sepédahé, aku wis ora kuwat menèh! Srengéngéné panas mbanget, aku wis arep semaput.”

Tibaké sing menang dudu aku. Botyahé sing menang iku ya

kantya déwé. Sakjané tyahé wis ora kuwat nanging dikuwat-kuwatké.

Aku mikir: “Sing nang nggoné mbahé tibaké soso! Wis wegah aku mara nang nggoné wong kaya ngono menèh!”

Kantya-kantya sing ora mèlu mblayu pada ngguyu aku. Pada ngomong okèh-okèh.

“Jaréné nang nggoné wong pinter, lah kok kalah?”

Aku ora bisa semaur apa-apa, namung meneng waé.

Tibaké kantya sing traktir. Aku dijak nang bar kon mèlu ngombé bir.

Dadiné aku mulih ya ora nggawa apa-apa.

J. Atmo

NGGOLEK KRABU

Vakansi iku sakwijiné wayah sing diarep-arep karo kabèh botyah sekolah.

Botyah-botyah nèk éntuk vakansi terus nang nggoné mbahé apa mamangé. Iku upahé botyah-botyah sing pada temen sing sekolah setaun suwéné lan éntuk rapport apik.

Sing rapporté èlèk ora éntuk nang ngendi-endi. Malah dikongkon nyambutgawé nang omah. Pantyèn ya melas tenan botyah sing disetrap kaya ngono kuwi.

Aku ijik kélingan dongé wayahé vakansi mbiyèn, dongé aku ijik manggon nang pernangsi.

Awaké déwé ditekani anaké siwaku lanang-lanang loro, pada arep vakansi nang nggoné awaké déwé.

Sing siji sangka setad jenengé Roy lan sing liyané sangka kebonan jenengé Tarmidi.

Roy iku botyah sing nurut karepé déwé. Dèkné kaya wis pinter-pinter déwé kaé. Menawa dumèh sekolahané duwuré ngungkuli liyané terus maraké dèkné rada sombong. Nanging Tarmidi iku botyah sing seneng ngalah. Dèkné trima manut liyané waé.

Awaké déwé snajan nduwé vakansi samben dina ya dibagéhi kerjanaan omah. Nèk wis rampung karo kerjanaané terus sabané nang pinggir kriki apa blasakan nang alas.

Sasaté samben dina awaké déwé mantying apa ramban kangkung.

Roy kuwi nèk kongkon blasakan jan senengé ora karuan. Dèkné ya ora kenèng dipaido, awit nang setad ora tau blasakan.

Samben taun ing sasi septèmber iku ungsumé krabu. Wong pirang-pirang terus pada budal nggolèk krabu nang pinggir laut. Jan ramé mbanget kaya konfriyari kaé.

Snajan ngerti nggolèk krabu kuwi angel mbanget, awit lemuté okèh lan mblekuk-mblekuk nang lendut, wong-wong meksa ora gelem kèri nang omah.

Awaké déwé mbarang katut liya-liyané terus mèlu nggolèk krabu.

Sakdurungé budal awaké déwé tata-tata ndisik nglumpuké sing dibutuhké, ya iku arit kanggo nutuki krabuné lan kamplèkan kanggo wadah.

Roy nèk diomongi malah mrèngkèl. Kongkon nggawa kamplèkan ora gelem, malah njikuk sakah karung. Omongé nèk nggawa sakah karung bakal éntuk okèh. Ora gelem

nggawa arit, malah nggawa tiki dawa sing dikèki paku putyuké.

Tarmidi karo aku mbatin: “Bèn dirasaké déwé mengko, botyah kok mrèngkèlé éram-éram.”

Awaké déwé wis wegah ngomongi dèkné menèh.

Awaké déwé ngerti nèk dèkné iku ora tau-tauné ngolèk krabu, bèn dirasaké déwé kono.

Aku terus ngomong karo Tarmidi: “Bèn dijarké waé Di. Bèn nuruti karepé déwé. Hayuk disawang waé.”

Saiki wayahé budal, awaké déwé mlaku kaya wong baris kaé.

Tekan nggoné, awaké déwé jan dikroyok lemut pirang-pirang.

Roy wis molai nggresah ora karuan. Nanging Tarmidi karo aku ora kagèt, awit ora sepisanan awaké déwé nggolèk krabu.

Nèk ora karo ngempet-empet, menawa waé awaké déwé ora sida nggolèk krabu.

Nanging sangking kepéngin ndang mulih, mulané awaké déwé terus molai nggolèk.

Krabuné jan okèh mbanget. Sing ngoyak-ngoyak krabu sampèk keblekuk-blekuk lan kudu mbrobos-mbrobos nang ngisor-isoré wit parwa mbarang. Jan kangèlan mbanget.

Sing tak gumuni iku ya Tarmidi. Dèkné jan tyepet tenan.

Sawangané gampang sing mblayu nang lendut.

Kadung kamplèkané wis kebeg dèkné terus ngréwangi ngisèni wèkku.

Awaké déwé sampèk lali Roy, ijik kèri nang mburi.

Dèkné namung sambat terus.

Tarmidi ngomong: “Sokur, bèn dirasaké déwé saiki!”

Kadung kamplèkanku mbarang wis kebeg, awaké déwé terus balik nang dalan. Sangka daratan awaké déwé krungu Roy tyeluk-tyeluk karo nangis. Tarmidi karo aku ngguyu kékél ngrungokké Roy sambat.

Sangking melaské karo Roy awaké déwé terus mbengoki dèkné nèk awaké déwé wis balik nang dalan.

Ora let suwi Roy ngétok. Nang kono dèkné jan dadi guyon tenan, awit dèkné pupuran lendut awaké sangking ora kuwat karo lemuté, sing kétok namung mripaté.

Sing marakké ngguyu menèh ya wadahané dèkné sing gédé déwé, nanging isiné namung krabu papat.

Roy jan dipoyoki tenan karo awaké déwé. Dèkné ora wani semaur apa-apa.

Tekan omah krabuné terus diresiki lan mbenginé wong sak omah pada mangan krabu sampèk wareg.

H. Ralim

EEN ANGSTIGE NACHT

Vroeger woonde ik op de plantage, aan de overkant van de rivier. Ik herinner me, dat ik een heel angstige avond heb beleefd, toen ik ongeveer dertien jaar oud was.

Het leven op de plantage en in de stad zijn heel verschillend. Op de plantage zijn bossen en veel sloten. Daar huizen ook verschillende soorten dieren. Wij werden er altijd aan herinnerd door de ouderen, dat we moesten oppassen voor gevaarlijke dieren zoals slangen. Zulke dieren moeten gedood worden. Op school werd ons geleerd dat vroeger de slang de mens had verleid tot zonde, daarom is hij de vijand van de mens. Dat wil zeggen dat ik elke slang moet doden die ik zie. Op de plantage doodde ik vaak slangen.

Op een dag toen ik in de stad logeerde, zag ik een zwart-witte slang op het erf van mijn oom. Ik doodde die slang. Mijn neef die dat zag, zei: "Ben je gek!"

Ik antwoordde: "Zie je niet dat het een slang is. Het is een gevaarlijke slang, daarom heb ik hem gedood."

Hij zei: "Ik heb iemand gekend die ook zo'n slang had gedood. Weet je wat er met hem gebeurde?"

"Wat is er dan met hem gebeurd?"

"Hij is gestorven. Pas maar op, dat je straks ook niet doodgaat."

Hij zei het zo ernstig dat ik echt bang werd. Ik vroeg hem: "Toen die persoon die slang doodde, hoe lang duurde het toen eer hij stierf?"

"Diezelfde avond al."

Nu werd ik echt bang en bezorgd, omdat ik bang was voor de dood. Ik dacht: "Als ik dood ga, zal God mij niet aannemen. Ik heb zoveel slechte dingen in mij leven gedaan."

Die avond kon ik niet slapen. Ik was bang van elk geluid dat ik hoorde. M'n hart bonsde in m'n keel. Ik was bang dat er misschien een andere slang zou komen om me te bijten. Het getikt van de hangklok maakte mijn angst nog groter. Steeds keek ik naar die klok om te zien hoe laat het was. De nacht leek zo lang. Ik dacht aan al de slechte dingen die ik had gedaan in mijn leven. Ik beloofde mezelf dat ik mijn leven zou beteren. De hele nacht deed ik geen oog dicht. Wat was ik blij toen ik het daglicht zag!

PAIMIN DOET MEE AAN EEN HARDLOOPWEDSTRIJD

Ik kan me nog herinneren, dat er vroeger eens kermis was op Tamanredjo. Die duurde een hele week lang. Men zou ook een hardloopwedstrijd houden. Toen ik dat hoorde, wilde ik heel graag meedoen.

Ik ging naar de mensen die belast waren met de organisatie ervan om mijn naam op te geven. Er waren veel kinderen die mee wilden doen. Ik schatte er wel vijftientwintig. De wedstrijd zou op zondagmorgen om elf uur worden gehouden.

Overal waar ik was dacht ik alleen maar aan die wedstrijd.

Ik rende elke middag om in goede konditie te zijn. Hoewel ik elke middag hard oefende, was ik toch nog niet tevreden. Want we zouden om elf uur 'smorgens rennen en ik wist niet of ik het wel zou kunnen volhouden. Om elf uur is het al erg heet. Toen kreeg ik plotseling een idee: "Ik zal naar een oude opa gaan! Misschien kan hij me helpen."

s'Middags ging ik bij hem op bezoek. Ik vroeg: "Opa, kunt u mij een tapoe geven, zodat ik die wedstrijd kan winnen?"

Die opa was bereid om me te helpen. Hij vroeg: "Wanneer wordt die wedstrijd gehouden, jongen?"

Ik antwoordde: "Op zondag, opa."

Opa zei: "Op die zondagmorgen moet je om zeven uur opstaan. Als je bent gebaad en hebt onbeten, kom dan bij mij terug, begrepen?"

"Ja opa!"

De dag van de wedstrijd kwam nader. Die zaterdagavond kon ik helemaal niet slapen, omdat ik vroeg moest opstaan en ik was bang dat ik me zou verslapen. Zondagmorgen was het nog geen zeven uur toen ik opstond. Ik ging in bad en nadat ik had onbeten vertrok ik om naar die opa te gaan. Ik dacht dat hij me een tapoe zou geven, maar hij begon allerlei toverwoorden voor me op te zeggen. Ik luisterde helemaal niet meer naar hem. Ik dacht alleen maar aan de wedstrijd. Toen hij klaar was, gaf hij mij jasmijnwater te drinken. Die opa zei: "Je moet niet vroeg naar de wedstrijd gaan! Wacht totdat het tijd is. Je moet ook met niemand praten, blijf stil. Begrepen?"

Ik antwoordde: "Ja opa."

Ik ging naar huis en verkleedde me in een nieuwe korte broek en trok nieuwe schoenen aan.

Daarna vertrok ik, want ik was de raad van opa al helemaal vergeten. Ik mocht er eigenlijk niet vroeg heen. Maar ik had geen geduld meer, dus ben ik toch maar vertrokken. Ik ging samen met mijn vrienden. Sommige deden ook mee aan de wedstrijd. Op straat kon ik mijn mond niet houden. Ik zei: "Jongens, ik was zonet naar die wijze opa gegaan. Hij heeft toverwoorden voor me opgezegd en liet me jasmijnwater drinken. Ik weet zeker dat ik deze wedstrijd zal winnen."

Een vriend vroeg: "Echt waar?"

Ik antwoordde: "Ja, ik jok niet! Echt waar! Als ik straks win, zal ik jullie allemaal trakteren!"

Al m'n vrienden vonden dat best.

Toen we bij de kermis aankwamen, waren er al veel toeschouwers. De kinderen die aan de wedstrijd mee zouden doen, waren er ook al. Niet lang daarna werden de namen van de deelnemers afgeroepen. Er werd gezegd waar er gelopen zou worden. De afstand was vier kilometer. Wij moesten klaar gaan staan, terwijl we op het startschot wachtte. Ik was al gereed, mijn voeten jeukten om te rennen. Ik keek op mijn horloge dat bijna elf uur wees.

Precies om elf uur klonk het startschot . . . Bam! En . . . daar renden we allemaal tegelijk. Er was een politieagent op een motorfiets die voor ons uit reed, terwijl mijn vrienden achter ons aan fietsten.

Er waren veel deelnemers, de weg was te smal voor ons allen. Ik had al een kilometer gerend en ik had nog kracht. Bij de tweede kilometer vielen de deelnemers die achter mij waren af, omdat de zon zo fel scheen. Ik rende door tot ik bijna de derde kilometer achter me had. Ik wilde de deelnemers die voor me waren, inhalen maar dat was heel moeilijk. Al rennend dacht ik: "Dat drankje van opa zal me zeker helpen."

Maar toch begon ik me moe te voelen. Mijn benen werden zwaar, mijn hoofd draaide en mijn lichaam voelde slap. Ik wilde doorgaan, maar ik had geen kracht meer.

Ik dacht: "In plaats van straks flauw te vallen, zal ik een vriend vragen me weg te brengen op zijn fiets."

Mijn vriend zei: "Ga door! Het is nog maar een kilometer dan wil je nu al stoppen!"

Maar ik klom op z'n bagagedrager en antwoordde: "Praat niet te veel, man! Begin die fiets te trappen. Ik kan niet meer! Die zon is te heet. Ik val bijna flauw."

Dus was ik het niet die de wedstrijd won. De jongen die wel had gewonnen, was een vriend van mij. Eigenlijk kon hij ook niet meer, maar hij had toch volgehouden.

Ik dacht: "Voor niemendal ben ik naar die opa gegaan! Ik ga nooit meer naar zo iemand!"

Mijn vrienden die niet mee gedaan hadden, lachten me uit. Ze zeiden van alles, zoals: "Je zei dat je naar een wijze opa was gegaan, maar toch heb je verloren." Ik kon hier niets op zeggen, dus hield ik mijn mond maar. Maar mijn vriend die had gewonnen, ging trakteren. Ze namen me mee naar de bar om bier te drinken. Toen ik naar huis keerde, bracht ik geen medaille mee.

OP KRABBJACHT

Vakantie is de periode waar veel schoolkinderen naar uitkijken. In de vakantie gaan de kinderen uit logeren bij hun grootouders of andere familieleden. Dat is de beloning voor de kinderen die hun best op school hebben gedaan en met een mooi rapport thuis komen. Degenen die slecht hebben gewerkt mogen nergens naar toe; integendeel, ze moeten thuis heel hard werken. Het is wel zielig voor de kinderen die zo gestraft worden.

Ik kan me nog heugen dat het vakantie was en ik nog op de plantage woonde. Wij kregen bezoek van twee neven, ze zouden bij ons logeren. Een is van de stad, hij heet Roy en de andere is van het distrikt en heet Tarmidi. Roy is een heel eigenwijze jongen. Hij doet alsof hij alles beter weet. Omdat hij op een hogere school zit, is hij een beetje trots. Tarmidi daarentegen is heel meegaand, hij doet wat er van hem gevraagd wordt.

Hoewel we vakantie hadden, kregen we elke dag werk te doen. Als we daarmee klaar waren, kon men ons langs de kreek of in het bos vinden. Bijna elke dag hengelden we, of waren we bezig met het trekken van dagoeblad. Roy kreeg er nooit genoeg van in het bos te zwerven. Maar we namen hem dat niet kwalijk, want in de stad kreeg hij nooit de gelegenheid om in het bos te zwerven.

Elk jaar in september komen er veel krabben voor. Veel mensen gaan dan op stap om krabben te zoeken langs de rivier. Het is dan heel druk, net een kermis. Hoewel de mensen weten dat het heel moeilijk is om krabben te zoeken, vanwege de vele muskieten en het waden in de modder, wil toch niemand thuis blijven. Wij werden meegesleurd door de anderen, dus gingen we ook mee. Voordat we zouden vertrekken, moesten we onze benodigheden klaarzetten. Dat zijn de sikkels, om de krab te slaan en een tas, om de krabben in te doen.

Roy was zo eigenwijs. We zeiden dat hij een tas moest brengen, maar hij nam een grote rijstzak. Hij zei dat wanneer hij een rijstzak zou brengen, hij veel mee zou kunnen nemen. In plaats van een sikkels bracht hij een lange stok waaraan hij aan het eind een spijker had vastgemaakt. Tarmidi en ik dachten: "Laat hij het zelf maar ondervinden, want hij is toch zo koppig." We wilden hem toen niets meer zeggen. Wij wisten dat hij nog nooit op krabbenjacht was geweest, dus moest hij het zelf maar

ondervinden. Ik zei tegen Tarmidi: "Laat hem maar, Di. Laat hij maar doen wat hij wil, laten we alleen maar toekijken." Nu was het tijd om te gaan; we liepen net als mensen die aan het marcheren zijn.

Op de plaats aangekomen kwamen er heel wat muskieten op ons af. Roy begon direkt al vreselijk te klagen. Maar Tarmidi en ik schrokken niet, omdat het voor ons niet de eerste keer was. Als we niet hadden volgehouden zouden we misschien niet meer op krabbenjacht zijn gegaan.

We wilden gauw naar huis gaan, daarom begonnen we krabben te zoeken. Er waren er heel wat. Tijdens de jacht op de krabben zakt men vaak in de modder en je moet zelfs onder de parwabomen kruipen. Het was erg moeilijk.

Ik bewonderde Tarmidi, hij was zo ijverig bezig. Het leek of het zo gemakkelijk was in de modder te rennen. Toen zijn tas vol was, hielp hij de mijne vullen. We waren zo bezig dat we Roy helemaal waren vergeten. Hij was nog ver achter ons, en klaagde nog steeds.

Tarmidi zei: "Net goed voor hem, laat 't hem maar voelen."

Toen mijn tas ook vol was, gingen we terug naar de oever. Vandaar uit hoorden we Roy roepen en huilen. Tarmidi en ik lachten toen we Roy zo hoorden klagen. Uit medelijden riepen we naar Roy dat we al op straat waren.

Niet lang daarna zagen we hem aankomen. Toen werd het een gelach van jewelste, want Roy had zijn hele lichaam bedekt met modder, tegen de muskieten. Het enige dat je van hem zag, waren zijn ogen. Wat ook nog erg lachwekkend was, was zijn hele grote rijstzak met maar vier krabben erin.

We hebben Roy vreselijk geplaagd. Hij durfde niets terug te zeggen. Thuis gekomen werden de krabben schoongemaakt en gekookt. Die avond aten al de mensen van het huis krabben totdat ze niet meer konden.